

UOT:82-09.

QABRIEL QARSIA MARKESİN “QAÇIRILMA” ƏSƏRİNDƏ TARİXİ-SİYASİ GERÇƏKLİKLƏR VƏ YAZIÇI MÖVQEYİNİN BƏDİİ İNİKASI

Doktorant Talibova Aysel Saleh qızı
Azərbaycan Dillər Universiteti, Dünya ədəbiyyatı
atalibova88@gmail.com
ORCID ID: 0000-0003-0182-4370

Xülasə: *Tədqiqat işi giriş, 3 yarımbaşlıq və nəticə hissəsindən ibarətdir. “Giriş” hissəsində kolumbiyalı yazıçı Qabriel Qarsia Markes haqqında ümumi təəssürat yaradılır. “Əsərdəki tarixi-siyasi zəmin” yarımbaşlığında əsərdə haqqında bəhs olunan tarixi-siyasi hadisələr incələnir, Kolumbiyanın tarixi-siyasi gerçəklikləri ilə yazıçının qurduğu bədii əlaqə təhlil olunur. “Pablo Eskobar obrazının Markes qələmində individuallaşması” yarımbaşlığında Pablo Eskobar obrazının həm tarixi-siyasi siması, həm də Markes qələmində qazandığı özünəməxsusluqlar tədqiq olunur. “Humanizm ideologiyasının jurnalist üslubu ilə təbliği” yarımbaşlığında əsərin qələmə alındığı jurnalist üslubunun prinsipləri təhlil olunur, əsərdə təbliğ olunan humanist ideyaların bu üslub vasitəsilə qazandığı keyfiyyətlər nəzərdən keçirilir. “Nəticə” hissəsində isə hasil edilmiş qənaətlər yekunlaşdırılır.*

Açar sözlər: Markes, Eskobar, narkotik, jurnalist üslubu, rahib

Keywords: Márquez, Escobar, narcotics, journalistic style, priest

Ключевые слова: Маркес, Эскобар, наркотики, журналистский стиль, священник

Giriş. Dünya şöhrətli, Nobel mükafatı laureatı, kolumbiyalı yazıçı Qabriel Qarsia Markes bütün dünya ictimaiyyətinə doğulduğu torpaqların qanlı magiyasını obrazlandırmaqla səs salmış bir yazıçıdır. “Yüz ilin tənhalığı”, “Patriarxın payızı”, “Arzuolunmaz saat” və s. kimi ona dünya şöhrəti qazandıran əsərlərinin əksəriyyəti folklor mistikasına xas magik mücərrəddiyn hakim olduğu bir fərdi-bədii üslubda qələmə alınıb. Lakin bu xüsusiyyətlər baxımından yazıçının bütün bu əsərlərindən köklü şəkildə fərqlənən bir əsəri var: “Qaçırılma” povesti.

Əsərdəki tarixi-siyasi zəmin. Əsər 80-90-cı illər astanasında baş verən böyük tarixi hadisələrin balaca pəncərələrdən – jurnalistlərin dünyasından görünən obrazının canlandırılmasına həsr olunub. 80-ci illər ümumilikdə Latın Amerikanın inflyasiya və xarici borclarla pəncələşdiyi bir dövr idi. Kolumbiyada artıq hakimiyyət liberalların yox, mühafizəkarların əlində idi və “La Violensia” qətlamından sonra illərlə davam edən liberal-mühafizəkar qarşıdurması qara camaatın qanı bahasına gedirdi. Maraqlıdır ki, indiyə kimi tarixi-siyasi hadisələrin aşağı təbəqələrin dünyasından görünən tərəflərini yazan Markes bu əsərdə artıq burjua dünyasının nümayəndəsi olaraq təsvir edir hadisələri. Markes bu dövrdə artıq kifayət qədər güclü siyasi nüfuza malik idi. Əsərdəki adlar müəllif uydurması deyil, həmin hadisələri yaşamış real şəxslərin adlarıdır. Müəllif heç bir xarakterinin adını uydurmamağı seçib, adını bilmədikdə belə, həmin obrazı adsız canlandırır. Məsələn, qaçırılanlar arasında bir mulat qadın da var idi, lakin əsərdə çox iştirak etmir, epizodik səciyyə daşıyır. Bu ərəfələrdə Markes özü də püxtələşmiş, 10-a yaxın qəzet redaksiyasında təcrübə keçmiş peşəkar bir jurnalist idi. Buna görə də artıq bu əsərdə magik mücərrəddiyn yoxdur, detallarına qədər dəqiq olan konkret faktlar var.

Müəllif əsəri artıq təhsil naziri olan Maruxa Paçonla yoldaşı Alberto Vilyamisarin sifarişi ilə yazır. Bu əsər, həm də müəllifin müasiri olduğu tarixi hadisələr haqqında yazdığı ilk əsəri hesab olunur. Burada hər nə qədər jurnalist dəqiqliyi müəllifin qələmini müəyyən çərçivələrə salsa da, Markes, haqqında bəhs etdiyi hadisələri özünəməxsus şəkildə

obrazlandırmağı və öz yanaşmalarını qatmağı bacarmışdır. Əsərin qəhrəmanları jurnalist olsalar da, yüksək təbəqədən olan ailələrə məxsus idilər:

a) Maruxa Paçon – Keçmiş prezident Qalanın dul arvadı, eyni zamanda UNESCO səfiri olan Qloriya Paçonun bacısı (sonra təhsil naziri olur).

b) Beatris – onun baldızı

c) Fransisko Santos (Paçito) – “El Tiempo” qəzetinin əsas jurnalistlərindən biridir və redaksiyanın baş direktoru Hernando Santosun oğludur.

d) Diana Turbay – eksprezident Xulio Sezar Turbayın qızı.

e) Mariana Montoya – Barko hökumətində əhəmiyyətli adlardan birinin bacısı.

Əsərdəki digər vacib obrazlar da bu qəbildəndir.

Pablo Eskobar obrazının Markes qələmində individuallaşması. Pablo Eskobar 80-90-cı illərdə ilk öncə ABŞ-a, sonra bütün dünyaya narkotik satan, qazandığı pulları saxlamaq üçün ayrıca imarət tikdirən dünyamiqyaslı narkotacir olub. Əsərdə qaçırılan jurnalistlərə nəzərən çox az iştirak etməsinə baxmayaraq, əsərin bədii-ideya strukturu bu obrazın fəaliyyət trayektoriyası üzərində qurulub. Eskobar hər nə qədər hökuməti lərzəyə gətirən, sərvəti dövlətin sərvətindən də çox olan, sifarişləri ilə mindən çox hökumət adamlarını öldürtdürən, CIA tərəfindən hər yerdə axtarıldığı təqdirdə Ağ Ev qarşısında şəkil çəkdirəcək qədər cürəti olan, axtarıldığı təqdirdə Kolumbiyaya və ABŞ-a müharibə elan edən, öldürülən hər polisə görə min dollar, hər amerikalıya görə 30 min dollar pul verən, xoşu gəlməyən bir siyasətçinin təyyarəsinə bomba qoyub 110 nəfərin həyatına son qoyan və daha nə qədər qaranlıq əməlləri olan bir adam olsa da xalqın rəğbətini qazanmış, xalqa yardım əli uzatmış bir narkotik monopoliyaçısı idi və Markesin də yeri gəldikcə bu obraza heyranlığını əsərdə hiss etmək mümkündür (lakin qeyd edək ki, təyyarə partlayışından sonra xalqın da dəstəyini itirir).

Jurnalist qaçırılmasının kökündə duran səbəb nədir? Kolumbiya prezidenti Xulio Sezar Turbay (Diananın atası) kolumbiyalı cinayətkarların əcnəbi ölkəyə - ABŞ-a ekstradisiyası barədə müqavilə imzalayır və bu müqaviləni ilk tətbiq edən prezident Belisario Betankur olur. Onun xələfi Virxilio Barko da bu siyasətə, hətta daha kəskin bir şəkildə davam edir. Lakin ABŞ-dakı mühakimə və cəza şərtləri çox ağır olduğu üçün narkotacirlər yeganə çarəni öz ölkələri olan Kolumbiyaya sığınmaq kimi bir çarəsizlikdə görürlər. Belə olan təqdirdə, Eskobar ailəsinin dövlət tərəfindən təhlükəsizliyini və özünün “sifarişi” ilə hazırlanmış təhlükəsizliyə tam zəmanət verildiyi bir həbsxanada cəza çəkməyi təmin etmək üçün həm terrorizm, həm də danışıqlar yolunu tutur. Lakin bu danışıqlar zamanı hökuməti ictimai və siyasi arenada müəyyən nüfuzu olan jurnalistləri qaçıraraq yola gətirməyə çalışırdı. Nəticədə, əsərdə Eskobar 9 jurnalisti qaçırdır. Onlardan biri yaşlı qadın olan Marina Montoya hökumət verdiyi vədlərdən birinə xilaf çıxdığı üçün öldürülür. Diana Turbay əsarətdən qaçarkən atışma zamanı ölür. Maruxa, Beatris, Paço və Riçard isə sağ qalırlar. Əsərdə Markes üslubuna müəyyən mənada zidd olan daha bir xüsusiyyət də var: ənənəvi süjet-kompozisiya sistemi var. Hadisələrin düyün nöqtəsinə çatması, yüksələn xətlə inkişaf edən kuliminasiyası, düyünlərin açılması və sonda müəyyən nəticəyə gəlinməsi. Əsərin xoşbəxt sonluqla bitməsi - əsər boyu ən çox mərkəzdə olan, həm iş, həm də eşq həyatı ilə obrazlandırılan Maruxanın sağ qalması və ailəsinə qovuşması faktı da Markesin alışdığımız ənənəvi üslubundan müəyyən qədər fərqlənir. Ancaq digər əsərləri ilə oxşar olan cəhətlərdən ən başlıcası yadellilərə qarşı bədii münasibətdir. Mövcud vəziyyətlərin və baş verən hadisələrin, bir sözlə, xaosun səbəbkarının birbaşa yadellilər (Avropa və Amerika) olduğu digər əsərlərdə (“Patriarxın payızı”, “Yüz ilin tənhalığı” və s.) olduğu kimi, bu əsərdə də yadelli obrazlar, demək olar ki, yoxdur. Lakin bir fərqli məqam var: digər əsərlərdə yadelli işğalçılar qitədə baş verən xaosun birbaşa səbəbkarlarıdır. Bu əsərdə isə xarici təşkilatların Kolumbiya hökumətinə təzyiq etməsinin səbəbi Kolumbiyalı narkotacirlərin onlara narkotik satması idi. Bu özü də bir

dilemmadır ki, bütün qiymətli sərvətləri, əlvan metal yataqları, dənizi belə, hansısa prezidentlərin hakimiyyətini sığortalamaq naminə xarici şirkətlərə satıldığı üçün tənəzzülə uğrayan Kolumbiya iqtisadiyyatında dirçəlməyin narkotik satmaqdan başqa nə kimi yolu ola bilərdi? Bəlkə də məhz buna görə sif bu əsərdə müəllif hadisələrin Amerika tərəfini deyil, sif Kolumbiya tərəfini canlandırır. Çünki qarışıq və açılmağa möhtac düyünlərlə dolu olan, hadisələrin məhz Kolumbiya tərəfidir. Burada hər şey o qədər bir-birinə qarışıb ki, kim dostdur, kim düşmən; kim xalqın tərəfindədir, kim iqtidarın heç cür aydınlaşdırmaq mümkün deyil. Bu gün xalqa tərəf duran sabah xalqı qıran əl olacaq. Ya da tərsinə. Məsələ burasındadır ki, nə əsərdə, nə də o dövr Kolumbiyasında xalq da yoxdur; nə vahid xalq var, nə də vahid mövqeyə malik bütöv cəmiyyət. Cəmiyyət özü də saysız-hesabsız qruplaşmalar arasında parçalanıb və sonunda uçurum görünən bir axına qapılıb.

Humanizm ideologiyasının jurnalist üslubu ilə təbliği. Əsərdə siyasi ideologiyadan çox humanizm faktoru önə çəkilib. Böyük tarixi hadisələr kiminin həyat yoldaşı, kiminin anası, kiminin də oğlu olan jurnalistlərin məhkuma çevrildikdən sonra yaşadıkları həbs həyatlarının pəncərəsindən təhlil olunur. Maruxa və Beatris ilk haqqında bəhs olunan qaçırılan jurnalistlərdir. Əsər boyu yaşadıkları hadisələr ucbatından sarsıntı, kədər, bəzən ümid, bəzən məyusluq dolu bir sıra psixoloji mərhələlərdən keçirlər. Müəllif onları elə yaradır ki, oxucu da onlarla bərabər gah həyəcanlanır, gah əsəbiləşir, gah məyusluğa qapılır, gah yenidən yaşam eşqi ilə dolub buradan çıxmaq planları düşünür, gah televiziya və ya radioda yaxınlarından gələn hansısa simvolik ismarıcı böyük intizarla gözləyir. Nəticədə, onlarla bərabər oxucunun da həyata baxışı dəyişir. Azadlıqda ikən sənət eşqilə alışıb yanan və kifayət qədər məşhur olan jurnalist Paço Santos məhkum həyatı yaşadığından sonra elə bir psixoloji inqilaba məruz qalır ki, bu peşəyə gəldiyi günə lənət oxuyur, birdən-birə jurnalist varlığı gözündən düşür, indiyə kimi yazdığı mətnlərin böyük əksəriyyətini cırıb atır. Çünki indiyə kimi yaşadığı heç nədən xəbərsiz kor-koranə həyatın dərkinə varır. Çünki bu məhbus həyatı sadəcə narkotacirlərin piyadasına çevrilməyə biçilən bir dəyər deyildi, eyni zamanda həyat məktəbinə çevrilmişdi, həm qaçırılanlar, həm də qaçıranlar üçün. Bəs bu həyat məktəbi jurnalistlərə nə öyrətdi? Siyasi qruplaşmalara bölünmüş, həyatların dəyərinin şaxmat fiqurlarına qədər endirilmiş bir cəmiyyətdə qarşıdakının öncə siyasi kimliyinin deyil, insan olduğunun fərqi varılması. Bəs bu həyat məktəbi buna nə şəkildə nail oldu? Sevgi ilə. Qaçırmanın ilk günlərində hər iki tərəf bir-birindən qorxurdu. Ona görə də ilk günlərdə qatı nəzarət hökm sürdü. Lakin zaman irəlilədikcə məhbuslarla onlara nəzarət edən mühafizəçilər arasında səmimiyyət yarandı, qaynaşmağa, söhbətləşməyə hətta ailə sirlərini belə, bölüşməyə başladılar. Və bu şəkildə bir-birilərinə qarşı müəyyən bağ yarandı. Beləliklə, məlum oldu ki, bu mühafizəçilər elə xalqın özüdür, aldığı pulla ailəsini dolandıran, Eskobara sığınmaqla həyatda qalmağa çalışan, xəstə anasına dərman pulu qazanan qara camaatın nümayəndələridir. Çoxu da lisey uşaqları, yeniyetmələrdir. Nəhayət, onlar da insandır. Yoxsa “Rahib” ləqəbi verilən mühafizəçi “Marina nənənin” öldürülməsinə niyə hönkür-hönkür aqlasın?.. Onlarla söhbət etdikcə Maruxanın da cavan yaşda cinayətə təhrik olunmuş bu uşaqlara rəhmi gəldi, ürəyi onlara isindi. Bu humanizmdən Pablo Eskobar da nəsibini alır. Həmin ərəfələrdə polis təşkilatı onlarla gəncə “Eskobarın adamı” damğasını vurub yolun ortasındaca öldürüldülər. Siyasət arenasında Eskobara qarşı “həddini aşan” mindən çox siyasətçinin qətlinə fərman vermiş bu narkotacir yeniyetmələrin bu şəkildə öldürülməsinə dözə bilmir, insan haqlarının tapdalanması kimi dəyərləndirib onlara qarşı dirənir. Qaçırdığı şəxslər mediya onun əleyhinə çıxış edən jurnalistlər olduğu, hətta onlardan birinin – Diana Turbayın Eskobarı Amerikaya göndərəcək müqaviləyə imza atan prezident Xulio Sezar Turbayın qızı olduğu halda, onlarla sərt rəftar edib, amansız dustaq həyatı yaşatmır, işkəncə verib, ailələrinin ürəyinə dağ çəkmir. Onları “həbsdə olan qonaq” kimi qəbul edir, hər bir maddi ehtiyaclarını

qarşılayır. Yeri gəlmişkən qeyd edək ki, Diana Turbay Eskobarın əmri ilə öldürülmür, qaçırıldığı yerdən qaçarkən polislə atışma zamanı güllə dəyib ölür. “Pul zibil kimi olduğu üçün” dustaqların saxlanıldığı malikanədə onların hər istədikləri təşkil olunurdu. Otaqlarına, hətta, televiziya və radio belə, qoyulmuşdu. Əsərdə ən böyük kinayə doğuran məqam budur ki, belə bir “nəhəngin” axırına din çıxır. Padre Qarsiya Herrerosun efirdə söylədiyi bir nitq Eskobarın təslim olmasında başlanğıc nöqtə olur. Pulun və hakimiyyətin döyünən ürəyini ovucunda saxlayan şəxslərin adətən dini inancı olmayıb, özlərini bir növ Yer üzərindəki bütün qayda-qanunları bərqərar edən Allah kimi hiss ediblər. Dindən də müəyyən məqsədlər üçün istifadə ediblər. Bu cür şəxslərdən biri olan Eskobarda isə vəziyyət əksinədir, onda güclü dini inanc olub. Onunla danışığa qorxa-qorxa gedən padrenin qarşısında Eskobar bütün silahdaşları ilə diz çökür və onların hamısına xeyir-dua verməsini istəyir. Hökumətin hər cür siyasi həmlələr işlədərək təslim olmağa vadar edə bilmədiyi Eskobarı təslim edən onun dini inancı olur. Eskobar həm də ailəsinə bağlı bir şəxs idi. Həbsdən qaçıb qaçaq həyatı yaşadığı ərəfələrdə polis tərəfindən yerinin təsbit ediləcəyini bildiyi halda oğlunun həsrətinə dözə bilməyib onun səsinə eşitmək istəyir, və polis qapıda olanda Eskobar hələ də telefonda idi...

Eskobarın ölüm səhnəsi də müəmmalı şəkildə təsvir olunur. Əslinə qalsa, bu cür tarixi əhəmiyyətə malik bir şəxsin ölüm səhnəsi əsərin finalının əsasını təşkil etməli, nəticədə, daha təfəsilatlı işlənməli idi. Lakin müəllif bunun üzərindən ötəri fakt kimi keçib finalı Maruxa – Vilyamisar xətti ilə bitirir. Səbəbi heç də müəllifin onu Maruxaya nisbətdə az əhəmiyyətli obraz hesab etməsi deyildi. Görünür, müəllif özü də qəhrəmanın ölümünü vaxtsız hesab edir, buna inanmaq istəmir.

“Markes əsəri çap olunduqdan sonra Bill Klintonu təqdim edir. Əsərdəki humanist yanaşma Klintonun xoşuna gəlir. Elə kitabdakı əsas istiqamət bu idi.” (Martin, 550) Lakin dövrün tənqidçiləri Markesi bir neçə məsələdə qınadılar:

“Bu əsər sırf Boqota burjuaziyası və ABŞ üçün yazılıbmı, heç də biz oxucular üçün yazılmayıbmı? Yoxsa romantik serialların ssenarilərinin yazıldığı məqsədlə yazılıb: biz oxucuları inandırın ki, dünyanın ən tanınmış, güclü, despot şəxsləri də bir insandır deyə?” (GM. Səh 550) (Ən qatı tənqidlər də təbii olaraq, ABŞ-dan gəlirdi.) Məndən çox insan öldürmüş, hökumətə qarşı çıxdığı üçün insan qaçırtmış, narkotika ticarəti ilə məşğul olmuş bir şəxs əsərdə mənfi qəhrəmana çevrilmək üçün kifayət qədər material verir. Lakin Eskobarın məhz mənfi obrazını yaratmış olsa idi, Markes öz dəst-xəttinə xəyanət etmiş olacaqdı. Çünki, bu hadisələrin dar çərçivədən incələnməsi demək idi ki, bu da Markes tənqidiyə yad bir xüsusiyyət idi. Tənqidçilərin iddiası o zaman doğru olardı ki, Eskobarın ancaq bir istiqamətli obrazı yaradılmış olsun, obrazın əsərdəki bütün fəaliyyətləri müəllif tərəfindən müəyyənləşdirilmiş həmin bu istiqamətə xidmət etsin. Lakin Eskobar bəzən müəllifin özünə belə, müəmmalı gələn bir obraz idi. Buna görə də Eskobar bu əsərdə fəaliyyət etibarilə bir canidir, qatildir, qəddar bir despotdur, ancaq eyni zamanda da xarakter olaraq, mənəvi-psixoloji kimlik olaraq bir insandır – dini inancı olan, ailəsinə bağlı olan, yeri gələndə insanlara kömək edən bir insan. Əsərdə, demək olar ki, mənfi qəhrəman yoxdur.

Nəticə. Markesin digər əsərlərində qınanılacaq, bütün günahlardan məsul şəxslərin kimliyi bəllidirsə, burada əksinədir. Əsərdə çoxlu günahlar, cinayətlər var, amma tam mənası ilə günahkar yoxdur (ən azından xarakter olaraq). Çünki hər şey bir-biri ilə elə bir şəkildə iç-çə səbəb-nəticə zənciri ilə bağlanıb ki, bu zəncirin nə başını tapmaq mümkündür, nə ayağını. Geriyə sadəcə bu labirintin girintili-çıxıntılı yolları ilə sonu məchul olan axarlarında sürünmək qalır. Və bu vəziyyət hansısa romantik serialın ssenarisi deyil, tarixi gerçəkliyin özüdür.

Ədəbiyyat

1. Chasteen, J. C. Latin Amerika Tarihi. Kanla ve Ateşle Yoğrulmuş Toprakların Öyküsü. Ankara: Say Yayınları, 2017, 400 s.
2. Galeano, E. Latin Amerikanın Kesik Damarları. İstanbul: Yaylacık matbaası, 2016, 359 s.
3. Kolombiya'da Siyasal Şiddet ve Henüz Olgunlaşmayan Barış Süreci. London: Democratic Progress İnstitute, 2013, 67 s.
4. Markes, Q. Q. "Qaçırılma" povesti. (Ə. Rzazadə, Tərc.) Bakı: Qanun Nəşriyyatı, 2012, 375 s.
5. Martin, G. Gabriel Garcia Marquez (çeviri: Z. Alpar). İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2012, 691 s.
6. Özüğurlu, S. B. Latin Amerikada solun yükselişinin siyasal sisteme etkileri // Mülkiye Dergisi, 2012, № 36(274), ss. 14-36.
7. Petras J.; Veltmeyer H. Latin Amerika'da Devlet İktidarı ve Toplumsal Hareketler. İstanbul: Kalkedon Yayınları, 2007, 224 s.

THE REFLECTION OF HISTORICAL AND POLITICAL REALITIES AND THE WRITER'S STANDPOINT IN GABRIEL GARCIA MARQUEZ'S "NEWS OF A KIDNAPPING"

Talibova Aysel Saleh
Summary

The research paper consists of an introduction, three subheadings, and a conclusion. The "Introduction" section provides a general overview of the Colombian writer Gabriel García Márquez. In the "Historical and Political Background in the Work" subheading, the historical and political events mentioned in the work are analyzed, and the artistic connection established by the author with Colombia's historical and political realities is examined. The "Individualization of the Character of Pablo Escobar in Márquez's Writing" subheading explores both the historical political figure of Pablo Escobar and the unique traits attributed to him through Márquez's literary style. In the "Promotion of the Ideology of Humanism through a Journalistic Style" subheading, the principles of the journalistic style employed in the work are analyzed, and the qualities that the humanistic ideas acquire through this style are discussed. Finally, the "Conclusion" section summarizes the findings and outcomes of the research.

**ХУДОЖЕСТВЕННОЕ ОТРАЖЕНИЕ ИСТОРИКО-ПОЛИТИЧЕСКИХ
РЕАЛИЙ И ПОЗИЦИИ ПИСАТЕЛЯ В ПРОИЗВЕДЕНИИ ГАБРИЭЛЯ ГАРСИА
МАРКЕСА „ПОХИЩЕНИЕ“**

*Талыбва Айсел Салеховна
Резюме*

Исследовательская работа состоит из введения, трёх подглав и заключения. Во «Введении» создаётся общее представление о колумбийском писателе Габриэле Гарсиа Маркесе. В подглаве «Историко-политическая основа в произведении» анализируются историко-политические события, о которых идёт речь в произведении, а также исследуется художественная связь, установленная писателем с историко-политической реальностью Колумбии. В подглаве «Индивидуализация образа Пабло Эскобара в творчестве Маркеса» рассматривается как историко-политический облик Пабло Эскобара, так и особенности, которые он приобрёл в интерпретации Маркеса. В подглаве «Пропаганда идеологии гуманизма через журналистский стиль» анализируются принципы журналистского стиля, в котором написано произведение, а также рассматриваются качества, которые приобретают гуманистические идеи благодаря этому стилю. В «Заключении» подводятся итоги и обобщаются сделанные выводы.

*Рәүсә: prof. Akif Hüseynli Məmməd oğlu
Daxil olma tarixi 15 oktyabr 2025-ci il*